

Urban Klančnik - Roboti ne zgrešijo

Uvod: hm, to zgodbo bom napisal popolnoma brez sloga in to predvsem zato, ker je ves vesoljni svet tako navdušen nad slogom. Torej, če boste v njej našli kaj sloga, je to popolnoma naključno in ga prosim ne upoštevajte. Dajmo, dvignimo zastor.

Moški, ki je govoril, je imel ruski naglas, kot ga imajo vsi negativci v proameriškem znanstvenofantastičnem svetu. In tudi znanstvenofantastična država v kateri je ta moški živel, je bila prav sumljivo rdeče barve. In ta naš negativec je imel seveda samo eno nalogo. Zavzeti cel svet. Zakaj? In kaj za vruga naj bi potem s tem svetom počel, se naš stereotipni negativski protagonist, popolnoma v stilu neumnih ameriških filmov, ni nikoli vprašal.

»Vargo,« je zavpil na ves glas, da se je po veliki dvorani, polni najneumnejših eksperimentov, razlegel njegov ruski naglas. Vargo je bil seveda njegov pomočnik, ki ga vsak nori znanstvenik, obseden z zavzetjem sveta, nujno potrebuje. Čisto iz fore bom napisal, da je Vargo imel okoli glave navit turban in morda je prav zaradi tega govoril z bližnje-vzhodnim naglasom. Saj veste, tako kot filmi, kjer naj bi domačini govorili v svojem jeziku in je ta jezik zmeraj podoben angleščini z vzhodnjaškim naglasom. Kaj si moremo.

Vargo je prav na ves glas stekel mimo naprave, ki naj bi pred kakšnim tednom zavzela svet. Princip je bil, da bi z njeno pomočjo obudil mrtve in si napravil ogromno vojsko

nesmrtnikov, ki bi premagali še tako napredno vojsko. Naprava je mrtve sicer obudila, vendar pa so ti večino časa popivali, iz čistega veselja, da so ponovno »živi«. Nazadnje jih je znanstvenik vrgel na cesto z ganljivimi poslovilnimi besedami: Mater vam jebem, drhal pijanska, zažiralska.«

Da, moj gospodar,« je zavpil Vargo in končno pritekel do znanstvenika.

»Imam jo,« je veselo vpil znanstvenik in poskakoval naokoli kot nor.

»Novo psičko, gospodar?« je z zelo dvignjeno obrvijo vprašal Vargo.

Prejšnja psička je namreč sodelovala pri zelo zanimivem eksperimentu. Bila je prva živa stvar izstreljena v vesolje 3. novembra 1957. Doktor jo je poimenoval Lajka, kar je tudi pasma in prav nič se mu ni zdelo slabo, da je psička tako pogumno, in seveda nevede, žrtvovala življenje za znanost. Vargo se je spraševal ali bo umrla od lakote ali pa ji bo zmanjkalo kisika. Pa tako lepa lajka je bila.

»Ne, teslo,« je zavpil. »Prav zato mi že od nekdanj spodleteva, ker uporabljam žive stvari. Preveč so nepredvidljive.

Potrebujem nekaj kar bom lahko do konca nadzoroval. Nekaj kar bo močnejše od človeškega mesa in kosti. Nekaj železnega in matematičnega. Poglej!«

Pokazal mu je sliko nekakšne kovinske škatle z izjemno veliko anteno na vrhu.

»Samo ne morem se odločiti ali bi imeli noge ali kolesa. Kaj misliš?«

Vargo je strmел v diagrame pred njim. Prav na vsakemu je pisalo ime eksperimenta – orbot. »Škatla na kolesih? Nisem kaj

prida navdušen. Mislim, da je to ena vaših bolj neumnih zamislic. In zdi de mi, da bi ji bolj pristojalo ime robot.«

Znanstvenik je jezno strmел vanj. »Ko ga izdelam, bo moj prvi ukaz, da ti odtrga glavo.«

Pri sebi pa se je odločil, da bo ime prav zares spremenil.

»Se pravi, da bo imel tudi roke,« je bil sedaj radoveden Vargo.

Počasi ga je stvar vendarle začela zanimati.

»Seveda,« je navdušeno zakrilil z rokami znanstvenik. »Imel bo roke in noge in kolesa in orožje. Nuklearno bombo, pa laserske pištole. Imel bo det pek (beri jet pack – prevod: reaktivski pogon v nahrbtniku), da bo lahko letal po vesolju in kar je najboljše, vse bo matematično. Človek zgreši, ker je preveč dejavnikov, da bi lahko kontroliral kam točno bo šel izstrelek. Robot pa bo v tisočinki sekunde vse preračunal in vse nastavil tako kot mora. Krasno kajne?«

»Res krasno,« je brez pravega zanimanja rekel Vargo.

Znanstveniku poizkusi še nikoli niso uspeli. Škatla, ki nikoli ne zgreši? Hm, četudi je res, v bistvu to ne pomeni nič.

Kar precej časa je znanstvenik brkljal po teh tako imenovanih robotih. Sprva jih je napravil sedem, ker se mu je zdela to prav zares imenitna in celo magična številka. Prav nasmihal se je ob misli, da roboti to številko ne bojo imeli za prav nič magično. Zanje in njihovo matematično logiko, bo to samo še ena številka v vrsti števil. Ker se mi niti sanja ne, koliko časa traja, da sestaviš robota, številke sploh ne bom napisal. Znanstvenik je pač v nekem trenutku imel sestavljenega prvega od sedmih robotov.

»To je velik trenutek,« je slovesno zažgolel in se ozrl na Varga, ki je, kot zmeraj, neprizadeto opazoval. Znanstvenik je stegnil prst in vklopil gumb na katerem je pisalo ON (beri: vklopi – še zmeraj z ruskim naglasom). Na robotovi »glavi« se je nekaj prižgalo, kot bi bila televizija. Potem se je nekaj začelo oglašati, kot bi mlel nekakšen mlinček. Nato pa je robot spregovoril.

»Prosim, da vpišete serijsko številko sistema. Serijska številka je natisnjena na škatli v katerem ste dobili operacijski sistem.«

»Jebemti,« je kriknil znanstvenik in se lopnil po glavi.

Trajalo je kakšno leto, da je ustvaril internet, potem počakal, da so se ustvarili hekerji in nato je dobil serijsko številko.

Robot je rekel: »Dobrodošli v vratih 98. Sistem je izjemno preprost in namenjen uporabi tudi najneumnejšim Zemljanom.«
Joj, kako vesel je bil znanstvenik. Takoj je začel robotu nalagati dodatne naloge, drajverje in bog ve kaj še, ko mu je vrglo ven prav nenavadno moder zaslon, na katerem je pisalo. **PRIŠLO JE DO IZJEMNO HUDE NAPAKE. OBRNITE SE NA PROIZVAJALCA.** Seveda je znanstvenik storil to kar bi storil prav vsak v njegovem primeru. Pograbil je primitivno napravo, ki se ji je včasih reklo sekira in stolkel ubogega robota v kup ... stvari, ki pač takšnega robota sestavljajo in jih je nekdo stolkel s sekiro. No, potem je napravil drugega in napravil precej drugačen operacijski sistem, nekakšen bolj velik soft.

Poimenoval ga je Linux, po svoji mami.

In ravno takrat je za to izvedel velik predsednik, zelo velike države, kjer niso imeli naglasov. Predvsem ga je motilo to, da je bil ta Linux program, ki je bil čisto svoboden. Prav vsak si ga je lahko naložil, ne da bi za to karkoli plačal. Kajti ta velika država

je čislala svobodo kot največji ideal. To pa je pomenilo, da si nihče ni smel ničesar pridobiti, ne da bi za to plačal. Bila je tista najvišja oblika svobode. Vsak je bil svoboden, da je lahko izkoriščal vse ostale, predvsem pa ekonomsko nižje, ljudi. V to svobodo so prav spretno vmešali še ščepec strahu, dobro mero paranoje in prikrit rasizem, s kapljico ksenofobije. Pa dajmo vse to na potenco, številko pa si sami izberite. Pravzaprav vam jo bom vseeno dal. To pa zato, ker bo kombinacija, če jih pretvorite v črke (brez č-jev, š-jev, ž-jev, ter w-jev, y-ov in x-ov, ker mislim, da so v današnjem svetu nekoliko nespodobni), dale nekakšen stavek. 19,9 – 18,9, - 5,14, - 13,1,12,9, - 2,20,8,19,12. Malo se morate še sami potruditi, da boste razvozlali, ampak v bistvu sem hotel povedati, da dajte tisto kašo zgoraj na 19918951413112922081912-to potenco.

Torej, ta predsednik svobodnega sveta (sem že preveč očiten, kajne), je takoj, ko mu je administracija potisnila roko v rit, sklical skupaj najboljše generale, tajne agente in bog ve koga vse še in seveda so se takoj odločili, da bodo napadli znanstvenika.

Tokrat je šel predaleč,« je zavpil neki general.

»Kdo?« je vprašal predsednik, kar je bilo nenavadno vprašanje glede na to, da je prav on sklical sestanek.

»Am, ja tisti znanstvenik. Kako mu je že ime?«

»Vladvostokovorskovskijev (mislim da razumete, zakaj sem ga, in ga še bom, klical raje kar znanstvenik).«

»Da, on,« je vzkliknil general. »Stroji, da bi se borili namesto ljudi. Preklete, to bo tako podražilo vojne, da si jih ne bomo mogli več privoščiti. Kaj pa nas stane, če umre vojak. Dobro

pogreb, pa tisti neumen plevel, ki jih dobijo matere in vdove. Jebeš to, to je drobiž.«

Neki drugi general se je popraskal po nosu. »Saj domov pošiljamo samo stare cunje in prišparamo milijone na carini, vojake pa zmečemo v najbližjo reko.«

»Vidite,« je bil naravnost besen general številka ena. »Tudi mi bomo morali napraviti te robote in gotovo bodo dragi. Ne bomo jih mogli kar metati v reko.«

»Bilo bi tudi neekološko,« je sramežljivo rekel neki majhni uradnik v kotu. Za nekaj trenutkov so strmeli vanj kot v kakšno čudo, nato pa prasnili v krohot.

»Je rekel neekološko,« je vpil predsednik in se držal za trebuh.

»Saj me bo še pobralo.« Te zadnje besede so bile usodne za ubogega uradnika, saj ga je obveščevalna takoj obsodila kot terorista in ga zvelkla na neki otok. Tam so ga brutalno mučili in posiljevali, dokler ni od vsega hudega umrl, ne da bi ga vprašali eno samo vprašanje. Kaj se če.

»Takoј skličimo skupino najboljših komandosov, da uničijo le tega Vla ... znanstvenika. In ga uničimo, ter njegove robote. Pravijo, da nikoli ne zgrešijo.«

»In pravijo, da ima ta znanstvenik ruski naglas.«

Od čiste groze je bilo nekaj trenutkov vse tiho, dokler ni nekdo le odprl ust. »Moramo ga uničiti.«

Predsednik je kimal. »Da, pa mimogrede lahko napademo še kakšno drugo državo.«

»Katero pa, gospod predsednik?«

»Kaj vem, prinesite mi zemljevid in pikado. Tri puščice.«

Joj, koliko je bilo smeha, katere tri države pa so napadli, pa je tako ali tako vseeno.

Kakšen dan kasneje so v domnevno deželo le tega znanstvenika, ki je delal svojo robotsko vojsko, vdrli komandos. Njihov poveljnik je bil John Will Power. Ostale bom klical kar po številkah od ena do dvajset, če jih sploh bom klical. Power je bil vojščak, ki je najboljši v vsem. Če gre nanj štiristo tisoč do zob oboroženih tankov, jih samo z zarjavelim bajonetom premaga vse, njihove posadke pa ubije, tako da jim v oči zapiči klavirsko struno. Krogle so se ga na daleč ogibale in prav nikoli ni bil zadet. Takrat, ko pa je bil zadet (še zmeraj od krogle), pa je preživel, četudi si ga ustrelil v glavo. Pograbil je tistega, ki ga je ustrelil, mu potrgal roke, mu iztaknil oči ter z zobmi iztrgal srce iz pljuč. Da, John Will Power je bil mož, ki je z ritnicami trl orehe in je bil izjemno popularen v klubu Plava Ostriga.

Doktorju je končno uspelo usposobiti robote tako kot si jih je želel. Bili so dobesedno, stroji za ubijanje. Ker se mi ne da, ne bom našteval vsega orožja, ki jim ga je znanstvenik obesil. Bilo je nekaj takšnega kot Švarceneger v filmu komandos, se pravi vse.

»Var ... aja,« se je spomnil znanstvenik in pogledal na brezglavo truplo ubogega Varga na tleh. Ko je prvi (se pravi drugi) robot začel funkcionirati, mu je znanstvenik, tako kot je obljubil, naročil, da mu odtrga glavo. Res je trajalo samo mikroskopski delček sekunde, da je robot izračunal, kam mora postaviti roke, da bo kar najbolj učinkovit. Potem pa je minil še en mikroskopski delček sekunde in Vargo je ostal brez skalpa ter brez nekaj deset centimetrov tistega, kar je ležalo pod njim. »Hm, pa res nikoli ne zgrešijo.«

Nekaj časa se je zabaval, ko jim je naročil naj streljajo muhe v leva jajca ali kaj podobnega, potem pa se je lotil novega dela.

Teh sedem (hm, pravzaprav šest, ker je prvi ležal razbit), ni bilo dovolj, da bi zavzel svet. Takoj je svojim robotom naročil, naj napravijo novih sedem robotov in ti spet novih sedem, no saj veste eksponentna pizdarija, pa recimo, da jih je ustavil, ko jih je imel več sto milijonov. Mislim, da je cifra dovolj visoka.

No, naši pogumni bojovníki proti osi zla, pa so medtem po njihovih izračunih prišli do laboratorija doktorja Vladivostokovorskovskijev (postavljeno s copy paste). Power je nekaj sekund kazal ročne signale, ki jih sicer nihče ni razumel, ampak so tako ali tako že vsi vedeli kaj morajo storiti. Ko je nehal, je pokazal zadnjega in zavpil.

»Aaaaaaaa, pobijte jih.«

Ves vod je pogumno napadel poslopje pred njimi. Streljali so, posiljevali ženske, moške in otroke, metali bombe, da so letali udi pozraku in je bilo kar veselje pogledat. Sam John Will Power pa je z zarjavelim bajonetom rezal po glavah in potem posiljeval trupla. Joj, koliko veselja je bilo, bilo pa je precej nenavadno, da nikakor niso mogli najti znanstvenika.

Ko je bila morija končana in so vojaki videli, da posiljujejo samo še trupla, kar je vzbujalo le odličnega Johna Willa Powerja, so se malce razgledali. Saj je res, bili so v službi, ampak dalo se je zaslužiti še kaj postrani. Potem pa je vojak številka 13 našel kapo na kateri je bil narisana rdeči križ.

»Pizda,« je moško zaklel John Will Power. »Švicarje smo napadli.«

»Hm,« je rekel vojak številka 3, »mislim, da je bolnica.«

»Am,« joj kako je bilo vojaku, ki je imel zemljevid in ga je sedaj obrnil okoli, nerodno. »Mislim, da nismo bili na pravem mestu.«

Nadvse imenitni John Will Power se je zasmel. »Aaaaa zato niso streljali nazaj. Kje pa smo?«

»Tu piše Slovenija. Nikoli slišal.«

»Ah, jebi ga,« je rekel nadvse pametni John Will Power.

»Plačali so nas samo za en napad. Gremo domov.«

Pobrali so nekaj morfija, da so se lahko po tem veselem dogodku še malce pozabavali, vsi pa so rekli, da tega morfija ne bodo nikomur omenjali. Lahko bi imeli težave.

Naslednji dan se je slovenska vlada opravičila velikemu predsedniku, da so postavili bolnico ravno tam, kjer so komandosi mislili, da je sovražni laboratorij in obljubili so, da se to ne bo nikoli več ponovilo. Družinam komandosov so poslali nekaj denarja, velik kos potice in zadeva je bila na najboljši možni način urejena.

Naš znanstvenik pa se je pripravljaj na napad. Stal je na balkonu svojega laboratorija in pod njim se je vila nepregledna množica robotov.

»Prinesite mi svet,« je zavpil ter se hitro ugriznil v jezik.

»Stojte, prekinjam ukaz.« Roboti so se namreč, ko eno telo dvignili v zrak, da bi mu prinesli svet.

»Am, a-a-a-a,« ubogi znanstvenik ni prav vedel kako naj postavi ukaz. Šele čez dva dni mu je uspelo sestaviti nekakšen ukaz, ki bi bil zadovoljiv.

»Pojdite po vsem svetu in pobijte vse vojake ter tiste ljudi, ki se vam bodo uprli z orožjem.« Nato je naštel kaj vse se klasificira kot orožje: recimo opeka, mrtva mačka, šravštok (me za k...) in tako dalje. Seveda je tudi s tem povzročil takšno zmedo, da so ubogi roboti samo letali naokoli in pobijali ljudi. Potem jih je

spet poklical nazaj. Nima smisla, da bi vladal svetu, če na njem ni ljudi. Roboti namreč niso nikoli zgrešili.

Ko je ponovno premišljeval kako bi dopovedal robotom kako naj mu pomagajo zavladati svetu, se je zgodilo nekaj zelo nenavadnega. Iz vesolja je prišla nekakšna nenavadna ladja. Bila je ogromna in pristala je naravnost na robotih. Kakšnih tisoč je zdrobila vendar se ostali za to niso zmenili. Bilo je čisto matematično pravilno in po prav vseh fizikalnih zakonih čisto točno, da jih je ladja zdrobila. Znanstvenik je bil popolnoma zaprepaden. Torej je le inteligentno življenje v vesolju. Ha, Nobelova nagrada je njegova, je premišljeval, ko so se odprla vrata te ogromne ladje in zdrobila še nekaj robotov.

Potem pa je iz ladje prišla postava na štirih nogah in znanstvenik je kriknil od presenečenja.

»Lajka,« je zavpil. Psička ga je pogledala s takšnim sovraštvom, da je kar skočil nazaj. Verjemite za psa je to precej nenavadno. Da, vam objasnim. Znanstvenik je Lajko poslal v vesolje in tam bi morala poginit. Njena ladja pa je zapeljala v ... aaam ... recimo radiaktivni kronatovni oblak, ki ji je deset milijardokrat povečal inteligenčni kvocient, ter ji dal možnost potovanja skozi čas itd... Resno, znala je povezati prav vse kvadrate in kroge v inteligenčnih testih.

Superinteligentna Lajka si je iz prejšnje majhne ladje, napravila veliko medzvezdno plovilo in z njo prišla na Zemljo. V dveh ogromnih skokih je v trenutku prišla do znanstvenika in mu odgriznila jajca. Joj, kako je vpil, da je bilo veselje poslušati. Potem pa se je Lajka še tega naveličala in mu je odgriznila še

glavo. Upam, da ne boste preveč jokali za njim, jaz ga recimo ne bom kaj prida pogrešal.

Lajka je prevzela nadzor nad roboti in jim ukazala, da naj ubijejo prav vse ljudi na svetu in to tako kot si ti najbolj zaslužijo. Naj na hitrico pripomnim, da je junaški John Will Power umrl tako, da mu je robot zabil prav vsa trupla iz tiste bolnišnice v Sloveniji, v rit. Mene so roboti zaprli v majhno sobico, kjer sem moral prenašati lasten cinizem, dokler mi ni razneslo glave.

Ko so roboti končali, jih je Lajka deaktivirala. Četudi je bila psica, je bila žensko bitje in saj veste, da morajo ženske vsake toliko časa odpreti ventile. Za Lajko je to bilo popolno uničenje človeške rase, potem pa je postala prav dobra psica. Kot najinteligentnejše bitje je vladala svetu in se smejala znanstvenikovi domisljici, da brez ljudi ni vredno vladati. Če sem odkrit, je bolj ali manj ležala v senci in Zemlji pustila, da gre svojo pot. Samo enkrat se je še vmešala, ko je neka opica v Afriki kresnila drugo po glavi s palico. Takoj je iztrebila tisto vrsto opice.